

единъ личенъ старецъ, изправенъ гърбомъ до една соба, съ израстъ възвисока, физиономия на пръвъ погледъ строга, но въ сжщностъ блага, лице дългнесто и май плоско, брада и мустаци обръснати до кожа, глава украсена съ гжста бѣловласа коса, облѣкло черно. Той бѣше лордъ Дерби, министърътъ на външнитѣ дѣла въ Велика Британія. Той ни посрѣщна по единъ насърдителенъ за насъ начинъ въ такъвъ единъ случай. Щомъ влѣзохме въ салона, той направи нѣколко крачки къмъ насъ, поздрави ни като български делегати и любезно ни попита, кой отъ насъ се нарича Цанковъ и кой Балабановъ. Слѣдъ това той ни покани да седнемъ, като сѣдаше и той самъ на единъ фотейлъ. До него дойде та седна и единъ другъ господинъ, срѣдна възраст, по всѣка вѣроятностъ секретаръ въ подвѣдомственото му министерство. Този господинъ държеше въ ржцѣтъ си снопъ книжа. Като седнахме всички, лордъ Дерби пое пръвъ думата и каза на французски пословно слѣдното:

„Имамъ тукъ въ нашитѣ книжа вашия мемоаръ; вие сте дошли вѣроятно да ни поговорите за съдържанието на тоя мемоаръ. Азъ желая да ви изслушамъ“.

Секретарътъ до него държеше въ ржцѣтъ си както нашия мемоаръ, така и другитѣ писма, съ които бѣхме го придружили.

Ние се попогледнахме единъ другъ съ другаря си, и азъ взехъ думата и казахъ на лордъ Дерби слѣдното:

„Дошли сме въ Англия, Ваше Прѣвъзходителство, да благодаримъ на английското правителство за участието, което зима за въвеждане нѣкои прѣобразувания въ турската имперія, по-частно пъкъ за усилията, които полага да се измѣни въ смисълъ на подобрене досегашния редъ по управлението на България, нашето отечество. Вие зна-